

BEROEPSBELANGEN

VERLENGING PROEFNEMING SCHOOL- TANDVERZORGING TE 's-GRAVENHAGE

27 November 1924 werd beschikbaar gesteld f 5650 voor het nemen van een proef met schooltandverzorging van schoolkinderen. In verband daarmee werd de tandarts, G. A. H. Eibrink Jansen, tijdens deze proefneming, welke 1 Juli 1925 een aanvang nam, met de leiding dier schooltandverzorging belast, waartoe hij in de morgenuren voor de leerlingen der daartoe aangewezen scholen zitting hield in de dokterskamer der openbare school voor buitengewoon lager onderwijs aan de Griffstraat 2.

Uit een rapport van den Schoolartsendienst, op grond van het verslag van den schooltandarts, kan de slotsom worden getrokken, dat de proefneming als geslaagd mag worden beschouwd en dat de gekozen werkwijze de juiste was.

Intusschen is het de vraag, of reeds thans het oogenblik is gekomen om de schooltandverzorging te bestendigen en daaraan uitbreiding te geven door oprichting van nog andere centrale punten in de stad.

B. en W. achten den tijd daarvoor nog niet gekomen, omdat de duurzaamheid van de resultaten na de proefneming van één jaar nog niet voldoende is te beoordeelen.

Zij stellen daarom voor de proefneming met een jaar, alzoo tot 1 Juli 1927, te verlengen.

VAD.

DE TANDTECHNICI

Door het bestuur van het Ned. Mondheelk. Gen. is aan den minister van arbeid nijverheid en handel een request gezonden van den navolgenden inhoud.

Geeft met verschuldigdten eerbied te kennen, het bestuur van het Nederlandsch Mondheelkundig Genootschap,

dat requestrant, gezien de mogelijkheid van een nieuwe wet op dit gebied, vooral bij Uwe Excellentie zou willen aandringen op een scherpe omschrijving van de bevoegdheid der nieuw geschapen zelfstandige tandtechnici;

dat aan het begrip „volledige tandprothese” zeer verschillende uitleggingen kunnen worden gegeven;

dat requestrant meent te moeten aandringen, dat bij het verlenen van bevoegdheden aan tandtechnici strenge waarborgen worden geëischt en voorts medisch toezicht zal worden uitgeoefend, opdat de nadeelen voor de volksgezondheid zoo gering mogelijk zijn;

dat aan requestrant het meest gewenscht voorkomt de bevoegdheden der tandtechnici i.q. te beperken tot de uitoefening van hun werkzaamheden in het laboratorium en, mocht de verleende bevoegdheid niet kunnen worden ingetrokken, deze dan te beperken tot het afdruk nemen, het vervaardigen en plaatsen van kunstgebitten in den mond nadat van geneeskundige zijde een verklaring aanwezig is, dat daartegen geen medische bezwaren bestaan.

N. T. v. G. 17-7-'26.

HERZIENING VAN DE UITVOERING VAN DE WET VAN 29 JUNI 1925

Voorloopig verslag.

ALGEMEENE BESCHOUWINGEN.

Vele leden wezen er op, dat het zeker een unicum in onze wetgeving mag heeten, dat door de Regeering een wetsontwerp wordt ingediend, strekkende om, voor zooveel noodig, ongedaan te maken, wat de Minister en zijn onmiddellijke ambtsvoorganger hebben gedaan ter uitvoering van een wet.

Niettemin meende men, dat onder de gegeven omstandigheden dit wetsontwerp wel zal moeten worden aanvaard, omdat het de eenige oplossing biedt uit de moeilijkheden, welke ontstaan zijn door de hoogst bedenkelijke wijze, waarop de wet van 29 Juni 1925 (Staatsblad no. 282) is uitgevoerd. Men was den Minister dan ook erkentelijk, dat hij, door de indiening van dit wetsontwerp, op spoedige en loyale wijze getracht heeft te gemoet te komen aan de ernstige bezwaren, welke tegen het beleid der Regeering op dit punt bij de Kamer waren gerezen.

Ook met den vorm van het wetsontwerp kon men zich in het algemeen vereenigen. Wel merkten eenige leden op, dat het een eigenaardige figuur is, dat niet wordt voorgesteld een herziening van de wet van 29 Juni 1925 (Staatsblad no. 282), maar van haar uitvoering, doch hiertegenover werd opgemerkt, dat deze vorm, hoe ongewoon ook, in dit geval de eenig juiste is; immers niet tegen de wet, doch tegen de onjuiste uitvoering daarvan richten zich de bezwaren, waar- tegen dit wetsontwerp een voorziening wil treffen.

Verscheidene leden spraken hun verwondering er over uit, dat in de Memorie van Toelichting min of meer de indruk wordt gevestigd, alsof niet ook deze Minister, maar uitsluitend zijn ambtsvoorganger schuldig zou zijn aan de onjuiste uitvoering van de wet van 29 Juni 1925 (Staatsblad no. 282), terwijl toch uit het antwoord van den Minister op de schriftelijke vragen van den heer Oud ¹⁾ valt af te

¹⁾ Aanhangsel Handelingen Tweede Kamer, Zitting 1925-1926, blz. 133.

leiden, dat ook de tegenwoordige Minister van Arbeid, Handel en Nijverheid een aantal bevoegdverklaringen ten onrechte heeft verleend. Ook werd de aandacht gevestigd op de zeer eigenaardige houding van den Minister na de in deze Kamer gehouden interpellatie over dit onderwerp, welke gebleken is uit het antwoord op de schriftelijke vragen van mevr. de Vries—Bruins ¹⁾, in welk antwoord het standpunt wordt verdedigd, dat zelfs in de onjuiste toepassing van een wet continuïteit behoort te zijn.

Vele leden spraken dan ook met nadruk den wensch uit, alsnog volledig te worden ingelicht, hoe het is kunnen geschieden, dat, gelijk de Memorie van Toelichting het uitdrukt, de voormelde wet „veel ruimer is uitgevoerd dan bij het tot stand komen der wet bedoeld werd”. Zij drongen er voorts op aan, dat de desbetreffende beslissingen met de daarbij behoorende stukken zouden worden nedergelegd ter griffie ter inzage van de leden.

Voorts achtten eenige leden het noodzakelijk, dat uit deze wet zelf het zeer exceptioneele karakter van dezen maatregel zou blijken, opdat niet door de aanneming van dit wetsontwerp een precedent in onze wetgeving zou worden geschapen, dat in zijn gevolgen hoogst bedenkelijk zou zijn. Immers wordt het wetsontwerp aangenomen, zooals het thans luidt, dan zou de wetgever, op denzelfden voet voortgaande, aan revisie kunnen onderwerpen de uitvoering ook van andere wetten, waarin vereischten voor een bepaald examen of regelen voor de toekenning van een bepaalde bevoegdheid worden gesteld. Dit ware zeer bedenkelijk. Het is daarom, zoo betoogden deze leden, gewenscht, dat in de beweegreden van het wetsontwerp duidelijk wordt uitgedrukt de reden, waarom de uitvoering van de wet van 29 Juni 1925 (Staatsblad no. 282) aan een herziening behoort te worden onderworpen, althans dat die reden uit het wetsontwerp zelf blijke.

Wat den inhoud van het wetsontwerp betreft, verklaarden zeer vele leden zich daarmee in het algemeen zeer goed te kunnen vereenigen. Het is toch algemeen bekend, dat bij de uitvoering van de voormelde wet aan velen de bevoegdheid tot toepassing van de volledige tandprothese is verleend in strijd met de bedoeling van den wetgever, soms zelfs in strijd met de duidelijke woorden der wet. Hierop terug te komen, is niet slechts noodig in het belang van de handhaving van het recht, doch ook en vooral in het belang der volksgezondheid, welke door de toepassing van de tandheelkunst door personen, die

¹⁾ Aanhangel Handelingen Tweede Kamer, Zitting 1925—1926, blz. 137.

die daartoe noodige bekwaamheid missen, ernstig kan worden geschaad.

Eenige leden zouden bij de toepassing van de in dit wetsontwerp geregelde revisie het belang der volksgezondheid als eenig richtsnoer willen zien gesteld. Het kwam hun niet gewenscht voor, aan personen, die ingevolge de wet van 29 Juni 1925 eenmaal de bevoegdheid tot uitoefening van de tandheelkunst verkregen hebben, die bevoegdheid weder te ontnemen, ook al zijn zij, volgens getuigenis van volkomen tot oordeelen bevoegde personen, daartoe ten volle bekwaam. Deze leden zouden daarom gaarne zien, dat de taak der in het vierde lid van het Eenig Artikel bedoelde commissie iets ruimer werd gesteld dan zij in de Memorie van Toelichting is omschreven en dat ook het eerste lid van het Eenig Artikel dienovereenkomstig gewijzigd werd.

Hiertegenover werd door vele anderen gewezen op de voorgeschiedenis der wet van 29 Juni 1925 en haar behandeling in deze Kamer, waarbij overtuigend is gebleken, dat tandtechnici, welke niet voldeden aan de eischen, gesteld in het bij die wet opgenomen nieuwe lid van art. 10 der wet van 24 Juni 1876, Staatsblad no. 117, de volledige tandprothese uitoefenen in strijd met de van kracht zijnde wet en daarop dan ook geenerlei aanspraak kunnen gronden. Deze leden achtten het dan ook volkomen juist gezien, dat bij de revisie volgens dit wetsontwerp aan de eischen, gesteld in de wet van 29 Juli 1925, ten volle zal worden vastgehouden, ook omdat anders willekeur bij de beslissing niet te vermijden is.

Verscheidene leden merkten op, dat in het wetsontwerp niets is geregeld ten aanzien van de schade, welke geleden wordt door degenen, aan wie de verleende bevoegdheid thans weder ontnomen zal worden. Onder dezen zullen er toch vermoedelijk gevonden worden, die zich groote uitgaven hebben getroost, ten einde zich ter uitoefening van de volledige tandprothese te vestigen en te installeren. Zouden er onder hen zijn, die de bevoegdheid verwierven door fraude hunnerzijds, dan behoeft natuurlijk met zulke schade geen rekening te worden gehouden. Doch, voor zoover zij zich aan geenerlei fraude hebben schuldig gemaakt, kunnen zij in dit opzicht de dupe zijn geworden van onjuiste handelingen der Regeering. De vraag werd gesteld, of de Minister niet van meening is, dat aan deze laatstbedoelde personen op gronden van billijkheid schadevergoeding moet worden gegeven.

Wel voegden deze leden hieraan toe, dat van een dergelijke schadevergoeding ook uitgesloten zouden moeten zijn diegenen, van wie

vast komt te staan, dat zij vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese niet hebben (kunnen hebben) uitgeoefend. Immers de wet van 29 Juni 1925 heeft niet beoogd, nieuwe bevoegdheden te verleenen, maar verklaart alleen, dat de tandtechnici, die wel vóór dien datum de volledige tandprothese als beroep hebben uitgeoefend, indien zij alsnog aannemelijk maken, dat zij voldoende bekwaamheid bezitten, bevoegd „zijn en blijven”.

Eenige andere leden zagen niet in, dat de billijkheid zou medebrengen, aan laatstbedoelde personen de schade te vergoeden, welke zij door intrekking van een hun krachtens de wet van 29 Juni 1925 verleend visum mochten lijden, indien zij zich op grond van de toekenning van dat visum voor het eerst ter toepassing van de volledige tandprothese installeerden. Deze personen hadden kunnen begrijpen, dat hun deze bevoegdheid feitelijk niet toekwam. Nieuwe eischen toch worden bij de revisie niet gesteld, slechts zal daardoor wat in strijd met de wet is geschied, worden opgeheven.

Enkele leden merkten op, dat zoo op billijkheidsgronden schadevergoeding zou moeten worden toegekend, de vraag rijst, of het niet veeleer op den weg van de betrokken Ministers en adviseerende ambtenaren — voor zoover althans de genomen beslissingen aan hun onjuiste adviezen geweten moeten worden — dan op den weg van den Staat ligt die schadevergoeding te dragen.

In dit verband werd door sommige leden met nadruk de wensch uitgesproken, dat de Minister alsnog aan de Kamer zal mededeelen, of de ministerieele beslissingen, waarvan thans reeds is komen vast te staan, dat zij onjuist zijn geweest, waren conform of tegen de adviezen van den directeur-generaal van de volksgezondheid.

Eenige leden wezen er op, dat voor het verkrijgen van het visum, bedoeld bij de wet van 29 Juni 1925, verschillende personen er niet tegen hebben opgezien op zeer lichtvaardige gronden hun toelating te vragen en daarin ook geslaagd zijn, terwijl meer nauwgezette beroepsgeenooten dit niet gewaagd hebben en daardoor tegenover de anderen in ongunstige conditie zijn gekomen. Gevraagd werd, of voor hen niet alsnog eenige redres mogelijk is. Vele andere leden konden daartoe geenerlei grond vinden.

EENIG ARTIKEL.

Gevraagd werd, of de redactie van het eerste lid de bedoeling van het voorschrift wel juist weergeeft. Volgens deze bepaling zullen alle

personen, bevoegd verklaard tot uitoefening van de tandheekunst ingevolge de wet van 29 Juni 1925 (Staatsblad no. 282), feitelijk *verplicht* zijn hun geveiseerd bewijs van vestiging en verdere stukken opnieuw in te zenden. Men meende, dat dit aan de personen zelf zou moeten worden overgelaten en het alleen de bedoeling is te bepalen, dat een niet ten tweeden male geveiseerd bewijs van vestiging na de inwerkingtreding van deze wet geen bevoegdheid meer zal geven. De redactie dient dan echter eenigszins gewijzigd te worden.

Eenige leden waren van oordeel, dat, aangezien dit wetsontwerp zal worden een op zich zelf staande wet, het gewenscht is, dat uit de wet zelf blijke, wat daarin onder „volledige tandprothese” wordt verstaan. Zij gaven daarom in overweging aan deze uitdrukking in het Eenig Artikel toe te voegen: „zooals die bedoeld is bij de wet van 14 Juni 1876 (Staatsblad no 117), in verband met de wijzigingswet van 28 April 1913 (Staatsblad no. 167)”.

Ook andere leden achtten een nadere omschrijving van het begrip „volledige tandprothese” in deze wet gewenscht, omdat de omschrijving onder *b* op bladz. 2 van de Memorie van Toelichting onduidelijk is en misverstand kan wekken, terwijl de daar onder *a* gegeven omschrijving, hoewel daarbij verwezen wordt naar het arrest van den Hoogen Raad van 9 Februari 1920 (*Weekblad van het Recht* no. 10528, *Nederlandsche Jurisprudentie* 1920, blz. 221), toch met de door den Hoogen Raad gegeven omschrijving niet geheel overeenstemt. In verband daarmee werd door eenige leden van de Regeering mededeeling verzocht van den zakelijken inhoud van genoemd arrest.

In verband met het medegedeelde op bladz. 2 der Memorie van Toelichting, onder *b*, werd door eenige leden gevraagd, wat bedoeld wordt met het woord „regelmatig”. Hun waren gevallen bekend van zeer bekwame tandtechnici, als hier bedoeld, die voor eigen rekening werkten, doch daarnaast in dienst van anderen werkzaam waren. Is het de bedoeling, de „regelmatigheid” ook nog aanwezig te achten, wanneer die verscheidenheid van werkkring bestond?

Door eenige leden werd bezwaar gemaakt tegen de in uitzicht gestelde samenstelling van de commissie, bedoeld in het vierde lid. Men meende, dat ook een medicus daarin zitting zou moeten hebben en zou de commissie daarom willen zien bestaan uit één jurist, één medicus, twee tandartsen en één tandtechnicus.

Vrij algemeen bestond bezwaar tegen den titel „Tandheekkundige (wet van 29 Juni 1925)”, in het derde lid van dit artikel.

Men achtte dien titel te uitvoerig en vreesde, dat hij gereede aanleiding zou geven tot overtreding van de wet. Sommige leden zouden liever zien, dat er van werd afgezien, voor de hierbedoelde personen een specialen titel vast te stellen, omdat verscheidenheid in deze licht aanleiding geeft tot kleingeestige plagerijen en bovendien vertrouwd mag worden, dat personen, aan wie, na de voorgestelde revisie, de bevoegdheid zal blijven verleend om de volledige tandprothese toe te passen, daartoe wel even bekwaam zullen zijn als de tandartsen zelf.

Vele andere leden kwamen hiertegen met nadruk op. Wel deelden zij het bezwaar, dat de voorgestelde titel te uitvoerig is, doch zij waren van oordeel, dat men een titel zou moeten kiezen, waardoor aan het publiek duidelijk wordt gemaakt, dat men niet te doen heeft met een tandarts. Enkele leden noemden den titel „bevoegd tandtechnicus”, al erkenden zij dat deze titel niet geheel juist de bevoegdheid van de hierbedoelde personen weergeeft. Beter en aanbevelenswaardig achtten verscheidene leden den titel „tandmeester”.

Nog werd opgemerkt, dat er, komt dit wetsontwerp tot stand, geen poenale sanctie zal bestaan tegen het onbevoegd voeren van den titel „tandheekundige (wet van 29 Juni 1925)”, of tegen het weglaten, bij het voeren van den titel „tandheekundige”, van de toevoeging „wet van 29 Juni 1925”. Immers, die handeling valt niet onder het bereik van artikel 435*bis* van het Wetboek van Strafrecht, noch onder het in art. 436 van dat Wetboek bedoelde „buiten noodzaak in de uitoefening van zijn beroep de grenzen van zijn bevoegdheid overschrijden”, noch onder eenige strafbepaling der bovenbedoelde tandheekkundige wetten. Wel zou onder bepaalde omstandigheden de strafbepaling, gesteld op oneerlijke concurrentie (art. 328*bis* Wetboek van Strafrecht) toepasselijk kunnen zijn, doch dit voorschrift beoogt niet de bescherming van het publiek. Daarom gaven eenige leden aan de Regeering in overweging om, indien zij prijs mocht blijven stellen op behoud van het bepaalde in de laatste zinsnede van lid 3, op de niet-naleving daarvan alsnog een poenale sanctie te stellen.

Aldus vastgesteld 19 Juli 1926.

VAN SASSE VAN YSSELT.
 J. B. VAN DIJK.
 IJZERMAN.
 DE VRIES—BRUINS.
 SURING.